

[Lilli Gyldenkilde]

Der er andre områder, der trænger sig på, og som SF har påpeget gentagne gange. Der er en katastrofal mangel på daginstitutioner, og der er kendte tal for ventelister. De sidste tal er på ca. 100.000 børn.

Arbejdsløshedsunderstøttelsen må på en eller anden måde kunne overføres, sådan at ikke kun kommunerne skal betale for bygning af disse daginstitutioner. Godt nok er det et kommunalt anliggende, men jeg mener dog, man må tænke på en eller anden måde utraditionelt, så de penge kan overføres.

Sundhedssektoren mangler også personale. Hospitalerne kan ikke få sygeplejersker og må bl. a. derfor lukke sengeafsnit, samtidig med at der er lange ventelister for indlæggelse.

Hertil kommer plejehjemssektoren, som der heldigvis er ved at komme debat om i øjeblikket af flere grunde, men også helt givet, fordi der er et spørgsmål om mangel på personale og især mangel på uddannet personale. Og når vi så ser på ledighedstallene for kvinder og samtidig har viden om mangel på personale i hele sundhedssektoren, kan det være svært at forstå, at der ikke foretages noget for at få behovet dækket.

Disse ting og flere med vil naturligvis kunne hjælpe på ledigheden. En forudsætning herfor er, at der ikke kun satses på at klare betalingsbalancen. SF er helt på det rene med, at betalingsbalancen kan vi ikke se bort fra, det har vi sagt mange gange, også her i dag, men de metoder, der hidtil er valgt, har ikke hjulpet nok. Derfor er det beskæmmende at se, at AV-regeringen bare kører videre i det vante spor.

Hvorfor kan vejen med generelle finanspolitiske stramninger som f. eks. momsforhøjelser ikke fraviges til fordel for stramninger dér, hvor det kan tåles, f. eks. ved inddragelse af værdistigninger, hvorved man forhindrer spekulation i jord og fast ejendom, som i dag giver så gode profitter, at det ikke kan betale sig at investere i nye arbejdspladser? Og hvorfor kommer vi ikke i gang med en skattereform, der kunne lette trykket på små og mellemstore indtægter, så den berettigede utilfredshed, der hersker i befolkningen mod at betale høje skatter, blev imødekommet i hvert fald så langt, at befolkningen kan se, at alle kommer til at betale deres del af skatten? Jeg tror virkelig, det er sagen. Folk er

ikke utilfredse med at betale skat, hvis blot de ved, at alle kommer til at betale den.

Når jeg inddrager disse ting og spørger på den måde, som jeg gør, er det jo ikke, fordi jeg ikke er klar over, hvorfor der ikke gøres noget, men jeg spørger alligevel i håb om, at nogle så vil se på svarene og lytte til dem, og så vil de også kunne se, at det er, fordi der er manglende politisk vilje fra et flertal herinde, et flertal, som nu også socialdemokratiet er et led i efter indgåelsen af AV-ægteskabet.

Lad mig endelig komme med nogle bemærkninger om de lediges vilkår. Det er svært at være arbejdsløs. De arbejdsløse har krav på, at deres situation bliver gjort til genstand for nogle overvejelser, og derfor vil jeg godt spørge, om de arbejdsløse f. eks. har tilstrækkelig gode uddannelsesmuligheder. Det var dog noget, hvis en arbejdsløshedsperiode kunne blive til en uddannelsesperiode.

Jeg vil også godt lige sige, at der naturligvis er sammenhæng i tingene i sådan en krise, som jeg i modsætning til hr. Melchior mener vi er inde i, og det er de sundhedspolitiske og socialpolitiske aspekter, jeg synes bør drages ind i en diskussion som denne. Der er slet ikke nogen tvivl om, at ledighed påvirker sygdomsfrekvensen ikke kun hos de ledige, men også hos familie og børn og i det hele taget vel i samfundet som sådant, og jeg ved, at der i Amerika er foretaget nogle undersøgelser, der viser en sammenhæng i disse ting. Nu vil jeg da håbe, at arbejdsministeren vil svare mig på, om en lignende undersøgelse kunne tænkes foretaget herhjemme, og i bekræftende fald, om den kunne komme i gang så hurtigt som overhovedet muligt.

Bolvig (RV):

Siden den sidste forespørgselsdebat om arbejdsløsheden er der gennemført en række initiativer, som har bragt adskillige ledige i arbejde, eller som vil gøre det i løbet af kort tid. Den tidligere regering, ministeren og et flertal i folketinget har selvfølgelig gjort en behjertet indsats med ikke ringe virkning. Jeg vil gerne slå det fast, for min efterfølgende kritik skal vurderes mere som en beklagelse over vores fælles manglende evne til at udrydde arbejdsløsheden end som en anklage mod arbejdsministeriet og i hvert fald den tidligere regering.